

РЕШЕНИЕ

№ 3049

гр. София, 20.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Полина Якимова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ал. Павлов, като разгледа дело номер **2336** по описа за **2011** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания. Образувано е по касационната жалба от В Ж Х - управител на Фондация „Б. В. – д-р Х.”, против Решение от 20.10.2010 г. на С районен съд, НО, 105^{-ти} състав, постановено по НАХД № 14816/2010 г. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 22-2201562/17.07.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” - С., с което на В Ж Х, в качеството му на работодател - управител на Фондация „Б. В. – д-р Х.” е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2 500 лв., на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на Т., за неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от същия кодекс.

В съдебното заседание касаторът се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и искането да бъде отменено решението. Алтернативно, моли да бъде намален размерът на глобата, поради наличие на по – благоприятен за жалбоподателя закон.

Юрисконсултът – представител на ответника оспорва жалбата.

Прокурорът при С градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

В касационната жалба са преповторени направените пред районния съд възражения за съществени процесуални нарушения, като освен това е допълнена с твърдението, че Съдът не е взел предвид представената справка от НАП за актуално състояние на всички трудови договори на Й Б Ватева.

Установено е от районния съд, че на 11.06.2009 г. служители при Д. „ИТ” - С. извършили проверка в находящ се в гр. С. дом за стари хора, стопанисван от Фондация „Б. В. – д-р Х.. Констатирано е, че Й Б В е работила реално в дома като санитар, на 01, 04, 08, 10, 14 април, 2009 г., без преди това с нея да е бил сключен трудов договор. Констатацията е послужила като основание да бъде съставен АУАН, въз основа на който директорът на Д. „ИТ”- С. издал НП, с което е ангажирал административнонаказателна отговорност на физическото лице – управител на фондацията, в качеството му на работодател, на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на Т., за неизпълнение на задължението по чл. 61 от същия кодекс.

Въззивният съд е проверил след пълно и всестранно изследване фактическите обстоятелства и с мотиви, които касационната инстанция изцяло споделя, е потвърдил издаденото за горното нарушение наказателно постановление, като е приел от правна страна, че при съставянето на акта и при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в ЗАНН.

Както се каза, касационната жалба преповтаря изложените пред районния съд доводи, поради което настоящата инстанция не намира за нужно да ги обсъжда отново. Неоснователни и необосновани са аргументите, че трудовият договор не е бил подписан по вина на работника Й Ватева, чиято воля вероятно е била да работи на граждански договор. Представената справка от НАП за актуалното състояние на всички трудови договори на Ватева също не опровергава установените факти, обуславящи административнонаказателна отговорност на управителя на фондацията. Тази справка удостоверява, че в регистъра на НОИ е вписан трудов договор, сключен на 01.04.2009 г., но от съдържанието ѝ не може да бъде направен еднозначен извод за това, кога е представен този договор и дали е бил подписан от работника. Освен това, разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ изисква да е сключен договор преди лицето да постъпи на работа. По делото не се спори, че Ватева е изпълнявала трудови задължения, считано от 01.04.2009 г.

От страна на оспорващия, в момента на проверката и преди съставянето на АУАН не е бил представен валидно сключен преди дата 01.04.2009 г. трудов договор с Й Ватева.

Неизпълнението на задължението по чл. 61 КТ е обвързано с предвидените в чл. 414, ал. 1 санкции за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд - имуществена санкция или глоба в размер от 10 000 до 15 000 лв., а за виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по - тежко наказание - глоба в размер от 2500 до 10 000 лв. (според действащата до 30.07.2010 г. редакция). Текстът на санкционната разпоредба предоставя възможност на наказващия орган да избере, дали при установени данни за нарушение на трудовото законодателство да накаже юридическото лице - работодател, или виновното длъжностно лице. В процесния случай директорът на Д „ИТ” – С. е избрал втората възможност. При наличието на правилно установени факти отговорността на управителя е ангажирана в съответствие с материалния закон. Актът за установяване на административното нарушение отговаря на изискванията на чл. 40, чл. 42 ЗАНН, а НП на тези, установени в чл. 57 ЗАНН. Касационната инстанция обаче, намира основание (чл. 3, ал. 2 ЗАНН) да намали размера на наложеното наказание. Санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 КТ е била изменена (ДВ, брой 58/2010 г., в сила от 30.07.2010 г.), като размерът на наказанието за виновното длъжностно лице е бил намален, и вместо „глоба” от 2 500 лв. до 10 000 лв. е предвидена санкция в размер от 1 000 до 10 000 лв., т.е. занижен е минималният размер на глобата. Като се има предвид, че и наказващият орган е определил санкцията в минималния размер, както и след съобразяване с нормите на чл. 27, ал. 1 - 3 ЗАНН Съдът намира, че следва да измени наказателното постановление, като намали размера на наложеното наказание „глоба” от 2 500 лева на 1 000 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд С. - град, VI - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЧАСТИЧНО в санкционната му част, на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН, вр. чл. 414, ал. 1 КТ (изм. - ДВ, брой 58/2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) Решение от 20.10.2010 г. на С районен съд, НО, 105^{-ти} състав, постановено по НАХД № 14816/2010 г. и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2201562 от 17.07.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” – С. в санкционната му част, като **НАМАЛЯВА** размера на глобата на 1 000 лв. (хиляда лева).

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.10.2010 г. на С районен съд, НО, 105^{-ти} състав, постановено по НАХД № 14816/2010 г. в останалата му част.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.